

DAGEN IN HUIS

Roelof ten Napel

DAGEN IN HUIS



HOLLANDS DIEP
AMSTERDAM
2021

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling
Literary Agency te Amsterdam.

© Roelof ten Napel, 2021

© Hollands Diep, Amsterdam 2021

© Omslagfoto: Egon Schiele (Artist), 'Mein Wohnzimmer' (Das Zimmer
des Künstlers in Neulengbach), 1911, Wien Museum Inv.-Nr. 117203,
CC BY 4.0, Foto: Birgit und Peter Kainz, Wien Museum
(<https://sammlung.wienmuseum.at/en/object/1477/>)

Omslagontwerp: Bureau Beeldzorg, Antwerpen

Typografie: Krijnie Gerritsen, bijzee

Foto auteur: © Melanie Marsman

ISBN 978 90 488 6187 3

ISBN 978 90 488 6188 0 (e-book)

NUR 306

www.hollandsdiep.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Hollands Diep is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EERST NOG DIT

Boven deze schrijftafel hangt een foto,
donkerblauw op linnen, een detail
van plooien in kleding. Een mooie vergissing:
eerst lijken het plooien in het linnen zelf,
pas dichtbij
valt de afbeelding op.
De indruk door draden vertraagd,
als een gedachte zonder haast.

Het maakt ons, bijvoorbeeld, blij.

— Iris Murdoch

IN EEN GROOTSCH VERBAND

Aan het einde van de natuurpoëzie duwt het zonlicht
nog altijd schaduwen uit bomen tegen de grond,
en stroomt nog altijd het water op zijn plaats.
Valt een onopvallende dorpsnaam, als van alle dorpen.
Aan het einde van het laatste natuurgedicht
kan nog steeds iemand zeggen: *kijk*,
en een jongen beschrijven die een aanloop neemt,
het meer in springt, en het zal dezelfde jongen zijn
als altijd. Nadat de laatste indruk opgetekend is
zal dit landschap, of welk landschap ook
blijven liggen, beklad met alle woorden
die men eraan vuil wilde maken, amper leesbaar
nu iedereen over elkaar heen geschreven heeft.
Op elk eenzaam perron zal nog steeds
een oud koppel op een bankje zitten wachten,
een jong stel alvast afscheid nemen. Het gaat
onvermoeibaar door, de ontroering
houdt koppig vol, als een buitengesloten hond.
Het is maar goed dat ieder voor zich alles weer
voor het eerst beleven mag, dat we de herhaling
van alles wat ons dierbaar is
niet zien. Ik ben hier ook pas net,
heb de tijd niet gehad of genomen
om te lezen wat alle anderen schreven. Pas nu de zon
voor de zoveelste keer in mijn ogen scheen begreep ik
dat ook ik soms, voor iemand, die indruk was:
van een jongen in een trein, zijn hoofd tegen het glas,
tas naast zich op een tweede stoel. Zo'n jongen
in een trein, in het licht, ook ik. Dus ooit was ik

wat ik kon verlangen te zien, en ik wist het niet.
Het komt over als een indruk uit een tijdperk
voorbij de bange ironie, voorbij naïef herpakte eerlijkheid.
Aan het einde van elke traditie ontdekt een vrouw
de grote, overgebleven afstand tussen wat daar afbreekt
en de daardoor onvervulde hoop.

Hoe wordt een mens in deze tijd heilig?
Elke vergissing is al eens gemaakt,
maar misschien niet door jou. Aan het einde
van je laatste vergissing verdwijnt nog altijd
de mist boven het water de schemering in,
terwijl je voorbijrijdt in een trein
waarvoor je, nadat je je kaartje verloor,
gewoon maar opnieuw hebt betaald.

IETS OVER DE HAND

Leren wachten op wat zich toont als ik *hand* zeg,
op wat achterbleef toen ik het eerder zei, te achteloos.
Hand. Je hand, mijn hand. Wachten op wat zich aandient
als ik het geduldig zeg.
Niet maar die botten, niet die spieren —
wat het betekenen kan
dat een hand kan zegenen, opgeheven
of op een kruin gelegd.

Wat zich niet nemen, haast niet geven laat.
Zoals wat iemand op het hart ligt,
te lang al binnenbleef,
waarvoor het tijd geworden is.

ERGENS HOREN

Herhaal het woord *wonen* tot je
het niet meer hoort, of hoogstens
hoe het klinkt voor wie het woord niet kent.
Wie er niet binnenkomt, misschien.
Probeer je te herinneren hoe je het leerde,
wat men zei toen je vroeg wat ze bedoelden.
Alsof je je die vraag nog voorstellen kan.
Keer het om, stel je iemand voor
die vraagt: wat is wonen? Wat heb je
voor je antwoord nodig, minder dan
alles? Alsof je het weet. Alsof het voor jou
niet altijd vanzelfsprekend is geweest.